

Nr 220.

Av herr **Bissmark**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om arv m. m.

I det genom Kungl. Maj:ts proposition nr 17 framlagda förslaget till lag angående införande av lagen om arv föreskrives i § 1, att nämnda lag skall lända till efterrättelse från och med den 1 januari 1929, dock att om arvlåtaren avlidit, innan den nya lagen trätt i kraft, äldre lag fortfarande skall äga tillämpning.

Det kan emellertid starkt ifrågasättas, huruvida icke den äldre lagens bestämmelser, så vitt gäller rätten till arv, bör tillerkännas fortfarande giltighet även med avseende på en del arvlåtare, som avlida efter nämnda tidpunkt. Jag syftar härmed på sådana personer, som vid lagens ikraftträdande sakna rättskapacitet att upprätta testamente och oavbrutet varit i saknad av sådan ända till sitt fränfalle. Det synes mig vara ett synnerligen bryskt ingripande i personers rättsställning att beröva dem ett arv, på vilket de med mycket starka skäl kunnat räkna. I många fall kan det tänkas, att arvlåtaren, innan han förlorade sin förmåga av rättshandlingar, haft den bestämda avsikten, att hans kvarlåtenskap skulle tillfalla arvingarna och på den grund underlåtit att göra testamente. En gammal man, som på grund av senilitet förlorat förståndets bruk, kan med rätt stor säkerhet förmodas hava haft en sådan avsikt. Även beträffande andra sinnessjuka kan en liknande avsikt icke med bestämdhet uteslutas. Det förhållande, att en person enligt nu gällande lag är arvinge till en obotligt sinnessjuk person, kan för honom hava varit av avgörande betydelse, då det gällt att bestämma sitt levnadskall och inrätta sin livsföring. Det synes mig för det allmänna rättsmedvetandet innebära något ganska stötande, att man genom en lagändring utestänger honom från det arv, varå han med ganska stor säkerhet kunnat göra räkning.

Det har upplysts, att det skulle finnas högst betydande förmögenheter, som skulle komma att tillfalla den föreslagna arvsfonden efter sinnessjuka personer. Då inskränkningen i arvsrätten icke avser att tjäna ett fiskaliskt intresse, är denna omständighet ett skäl att gå fram med varsamhet, så att icke berättigade intressen kränkas.

På grund av det ovan anförda får jag hemställa,

att riksdagen ville vidtaga sådan ändring i förslaget till lag angående införande av lagen om arv, att äldre lag skall äga tillämpning å arv efter arvlåtare, som vid lagens ikraftträdande och därefter oavbrutet till sitt fränfalle rättsligen varit ur stånd att förordna om sin kvarlåtenskap genom testamente.

Stockholm den 31 januari 1928.

Georg Bissmark.
